

ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΜΕ ΤΗ ΘΕΙΑ WILKINSON

Όταν σκέφτηκα ότι είχε επιτέλους έρθει η στιγμή να ξεκινήσουμε την κουβέντα μας, εκείνη πήρε τα ηνία.

«Έλα μαζί μου στο άλλο δωμάτιο.

Θέλω να σου δείξω κάτι».

«Τι;»

Μπήκαμε σε μια αίθουσα σχεδόν τόσο μεγάλη όσο το σημερινό μου διαμέρισμα.

Περίπου εκατόν εβδομήντα τετραγωνικά μέτρα.

Στο κέντρο της δέσποζε ένα τραπέζι μπιλιάρδου.

Με ρώτησε αν ήξερα το παιχνίδι.

Αν ήξερα να παίζω.

Είπα ναι.

Της εξήγησα ότι δεν μου άρεσε ιδιαίτερα η Goriziana, η παραδοσιακή ιταλική εκδοχή, και ότι προτιμούσα το αμερικανικό πούλ.

Χαμογέλασε.

«Γι' αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία.

Το ήξερα ήδη».

Άρπαξα αμέσως την ευκαιρία.

Τη ρώτησα αν είχε ξοδέψει χρήματα στις Μυστικές Υπηρεσίες της Αυτής Μεγαλειότητας, αν είχε διαβάσει δωρεάν τα βιβλία μου ή αν είχε απλώς ζητήσει πληροφορίες για μένα από τη μητέρα μου.

Δεν απάντησε.

Ή ίσως απάντησε με τη σιωπή.

Ύστερα με οδήγησε προς ένα μακρύ τραπέζι.

Πάνω του ήταν εκτεθειμένα σερβίτσια μαχαιροπίρουνων, σετ μανικιούρ, σετ πεντικιούρ και πολλά αντικείμενα προσωπικής φροντίδας.

Όλα ήταν από γυαλισμένο ατσάλι.

Κάθε κομμάτι γυαλιζόταν κάθε εβδομάδα για να κρατά τη λάμψη του.

Όμως δεν ήταν αυτό που τράβηξε την προσοχή μου.

Κάθε αντικείμενο έφερε το ίδιο σύμβολο.

Τα δύο ξίφη.

Το σήμα.

Η υπογραφή.

Η ταυτότητα.

Wilkinson Sword.

Ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά μου.

Για πρώτη φορά κατάλαβα αληθινά πού βρισκόμουν.

Δεν ήμουν φιλοξενούμενος ενός μάνατζερ.

Δεν ήμουν φιλοξενούμενος ενός στελέχους.

Δεν ήμουν καν φιλοξενούμενος ενός εταιρικού θρύλου.

Κάποια στιγμή άκουσα γυναικείες φωνές να τη φωνάζουν.

«Θεία…

Θεία…

Πού είσαι;»

Χωρίς δισταγμό απάντησε:

«Έρχομαι αμέσως.

Είμαι με τον ανιψιό μου.

Τον γιο της Gillette».

Εκείνη τη στιγμή δεν μου είχε μείνει καμία αμφιβολία.

Ήμουν στο σπίτι της θείας μου.

Γυρίσαμε στο άλλο δωμάτιο.

Όλοι ήταν έτοιμοι να φύγουν.

Όλοι εκτός από μένα.

Η Maggy με πήρε αγκαζέ και είπε:

«Να σου γνωρίσω την κόρη μου και τις δύο εγγονές μου.

Καμία τους δεν είναι παντρεμένη.

Έλα μαζί μας.

Θέλω να σου δείξω κάτι.

Ελπίζω να σε κάνει ευτυχισμένο».

Για να πω την αλήθεια, ήμουν εντελώς μεθυσμένος.

Όχι από κρασί.

Από πληροφορίες.

Από συγκινήσεις.

Από χρόνο.

Δεν μπορούσα πια να επεξεργαστώ τίποτα απ' όλα αυτά.

Εκείνη, αντίθετα, η μικρή ηλικιωμένη Αγγλίδα, ήταν ένας σεισμός.

Αναρωτήθηκα αμέσως πώς θα πρέπει να ήταν όταν ήταν νέα.

Και αν θα είχε καταφέρει ποτέ κανείς να τη χαλιναγωγήσει.

Η απάντηση ήρθε από μόνη της.

Όχι.

Ήταν πέρα από αυτό.

Ήταν μια γυναίκα από ατσάλι.

Φτάσαμε μπροστά σε ένα εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο.

Σταμάτησε.

Το κοίταξε σιωπηλή.

Ύστερα είπε:

«Fernando.

Όλα ξεκίνησαν εδώ.

Κι αν σε είχαν γνωρίσει νωρίτερα, θα είχαμε ακόμη και σήμερα την εταιρεία μας.

Δεν θα είχαμε αναγκαστεί ποτέ να την πουλήσουμε εξαιτίας της κακής διοίκησης και των αλαζονικών αποφάσεων».

Η κόρη της.

Οι εγγονές της.

Όλες σιωπηλές.

Ακόμη κι ο Dominique έμοιαζε συγκινημένος.

Ύστερα είπε:

«Αυτή είναι η συγκινητική ξενάγηση που κάνει πάντα η ηλικιωμένη κυρία για να εντυπωσιάσει τους καλεσμένους της.

Πάντα η ίδια αγγλική τελετή».

Αυτή τη φορά όμως δεν μιλούσε σε έναν καλεσμένο.

Μιλούσε στον ανιψιό της.

Όταν τελείωσε η ξενάγηση, με έφεραν πίσω στο ξενοδοχείο μου.

Εγώ ήμουν εκείνος που ζήτησε να γυρίσει.

Δεν ήμουν έτοιμος να απορροφήσω τόσες συγκινήσεις σε μία μόνο μέρα.

Θα ξανασυναντιόμασταν όμως την επόμενη μέρα.

Ferdinando